

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתְּנַא הָאֱלֹקִי רַבֵּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִיעֵ"א
וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֲדָשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרִשְׁת וַיִּקְרָא

מְבַאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֶּזֶזׁשׁ עִם פְּרוּשׁ מִל וְנַחֲמָד לְמַעַן יִרְוֶץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מְחוּלַק ל- תַתַק"ס (960) קוֹנְטֵרְסִים
ל"ב כְּרִכִים שֶׁל ל' חֲלָקִים
כֶּרֶךְ ט"ו - חֲלָק כ"ג

קוֹנְטֵרְס 443

מוֹפֵץ לֵאל מִטְרוֹת רוּח כֻל - לְקִירוֹב הַגְּאוּלָּה בְּרַחֲמִים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלוּתָא בְּרַחֲמֵי

יַחַד שְׁבִטֵי יִשְׂרָאֵל לְסִיּוּם כֻל סִפְר הַזֵּהָר בְּדָקוֹת סְפוּרוֹת
"קוֹדֶשׁא בְּרִין הוּא אֹרִייתָא וִישְׂרָאֵל חַד הוּא"

יֹצֵא לְאוֹר עַל יְדֵי "מִפְעֵל הַזֵּהָר הָעוֹלָמוֹ"
אֲדָר א' תִּשְׁעֵ"א לַפ"ק - בַּעִיָּה"ק בֵּית שְׁמִשׁ תּוֹכֵב"א

התגלות הזוהר

קעז

ה. עוד העתק מכתביו על ידי רבי אברהם בן אשר, ספר בשם שערי קדשה, עוד נדפסו ממנו ספר ארבע מאות שקל כסף, וספר הגלגולים מענן נשמות וגלגולים.

יג) חכמי הקבלה בדורו אמרו על הרב רבי חיים ויטאל זי"ע שאין כמוהו במעלה ובחכמה

א. החיד"א בשם הגדולים כתב, שראה בכתב יד הרב רבי חיים ויטאל זי"ע ספר עץ הדעת טוב, דרשות על כל התורה על דרך פרדס, וגם חדושים על ש"ס ותוספות.

ב. בספר שבחי הרב רבי חיים ויטאל זי"ע כותב הוא עצמו כל מה שארע עמו עוד קדם יצירתו עד סוף ימיו. הוא מתחיל משנת ש"א ליצירה, ומסיים ביום כ' אדר שס"ט.

ג. בשנת שי"ז צוה רבינו הבית יוסף בשם המגיד הדובר בו למהר"ם אלשיך, שיזהר בתלמידו הרב רבי חיים ויטאל, כי הוא עתיד למלאות מקומו.

ד. חכמי ומקבלי דורו אמרו על הרב רבי חיים ויטאל זי"ע שאין כמוהו אדם גדול בישראל במעלה ובחכמה בדורו.

ה. רבי חיים ויטאל לא למד לפני האר"י מיד עם בואו לצפת - אלא כעבור חצי שנה. בה' אב שנת של"ב, פחות משנתיים מאז עלה עלה האר"י ונתישב בצפת - נפטר האר"י בחטף. מקום קבורתו נכרה ליד הרמ"ק [רבינו משה קורדובירון] ורבי שלמה אלקבץ. במשך תקופה זו של כשנה וחצי או שנה ועשרה חודשים לדעת החיד"א, הספיק האר"י ללמד את תלמידו הרב רבי חיים ויטאל זי"ע את כל תורת הקבלה על בורה.

ו. רבי חיים ויטאל מספר, כי לא זכה לחכמת האמת ולא נקלטה בלבו, עד שפעם אחת לקחו האר"י לימה של טבריה, שם שכרו ספינה קטנה ושטו על פני הכנרת, לפתע במקום מסים נטל האר"י כוס ומלא מים מן הכנרת, נתנו לרבי חיים ויטאל, וצוהו לשותות עד תמו. לאחר מכן אמר לו, כי היו

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג): ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפות, כל אחד נוטל שכר כאילו עשאה כולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר כאילו למד הש"ס כולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירושו: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "ויקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי בן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטר בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' י"ג)... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבודות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגוון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזוהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולקוח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מכדילים בינינו לביניך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח ניחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמות כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואות...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו [וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

אלה מים מבארה של מרים, מאז נפתח לבו וקלט תעלומות חכמה ודעת לרב.

(ספר הגלגולים)

ז. בשנת של"ו היה במצרים, ומשנת של"ח עד שנת שמ"א ישב בירושלים, ובעת ההיא היתה המעשה המובא בשם הגדולים מהחיד"א, דשר העיר ירושלים ידע שחזקה המלך סתם את מי גיחון מפני סנחריב, ושאל אם נמצא איש גדול וחכם שיוכל לפתחו, ואמרו הגויים יש חכם מקבל אלקי רבי חיים ויטאל שמו, הוא בודאי יכול לפתחו, וגזר השר על הרב רבי חיים ויטאל זי"ע לפתח מי גיחון שנצרך לעיר מאד, ואם לאו ימיתהו.

ח. רבי חיים ויטאל עשה קפיצת הדרך, וברח לדמשק, ובא אליו רבינו האר"י בחלום ואמר לו הסכלת עשו, כי השר הוא גלגול סנחריב, ואתה יש בך ניצוץ חזקה המלך, והיתה אז שעת הכשר לתקן ולפתח מי גיחון, כי שלא ברצון חכמים עשה חזקה המלך דבר זה, (שהוא מג' דברים שלא הודו לו חכמים), ובזה היתה אתחלתא דגאלה. השיבו הרב רבי חיים ויטאל זי"ע, לא רציתי להשתמש בשמות הקדש. אמר לו האר"י, הרי כבר השתמשת בשמות בקפיצת דרכך לדמשק. אמר רבי חיים ויטאל, אם כן אהזר לירושלים לפתחו, אמר לו האר"י, כבר עבר זמנו.

ט. בשנת שס"ד נחלה רבי חיים ויטאל במחלה מסכנת מאד, והיה נוטה למות ממש. אז הסתכל בב' עמודי אש שהיו סביבותיו, וגלו לו מן השמים שעדין לא הגיע זמן פטירתו, כי לא נגמר עדין בנין ביתו בגן עדן. וכשהקיץ משנתו הוסר ממנו החלי לגמרי.

י. ב' חשון שנת שכ"ו נשא רבי חיים ויטאל את בת הרב הקדוש רבי משה סעדיה לאשה.

יא. בנו הרב הקדוש האלקי רבי שמואל, היה חתנו של מהר"י פינטו, הוא היה אחד מרבני דמשק, ואחר כך במצרים, וחבר חמשה קבצים דרושים ושו"ת, וספר חכמת נשים בעניני גטין וחליצה, ועוד כמה ספרים בכל החכמות.

לְיִשְׂרָאֵל, אֲזַי יוֹרֵד הַיָּה צְרִיף
 לְהִיּוֹת! אֲלֵא הַתּוֹרָה יֵצֵא מִכָּאֵן.
 וּמִהֶמְקוֹם הַיָּה, שֶׁהוּא הַכֹּלל שֶׁל
 כָּל שְׂאֵר הַקּוּלוֹת, נִתְּנָה,
 וּכְשֶׁסִּתְּפְלוּ בְּדַבְרִים, הַכֹּל אַחַד.
 וְלָכֵן הַלּוּחוֹת הֵרְאשׁוּנִים הֵיוּ
 רְשׁוּמִים מִהֶמְקוֹם הַיָּה, וְזֶהוּ סוּד
 הַדְּבָר, שֶׁכְּתוּב (שְׁמוֹת לב) חֲרוֹת עַל
 הַלְּחָת. אֵל תִּקְרִי חֲרוֹת אֲלֵא
 חֲרוֹת, חֲרוֹת מִמֶּשׁ, מְקוֹם שֶׁכָּל
 הַחֲרוֹת תִּלְוֶיהָ בּוֹ. וּבֵא רְאֵה, אֵיךְ
 לָךְ דְּבַר בַּתּוֹרָה שְׂאוּמִרִים כָּל
 הַחֲבָרִים זֶה כָּף וְזֶה כָּף, שֶׁלֹּא
 הוֹלֵף הַכֹּל לְמָקוֹם אַחַד וּמִתְכַּנְּס
 לְמַעַן אַחַד.

הוֹרֵךְ, כְּמוֹ שְׂנַאֲמַר (קֹהֶלֶת א) כָּל
 הַנְּחָלִים הַלְכִים אֵל הַיָּם, וְכְתוּב
 הַכֹּל הוֹלֵף אֵל מְקוֹם אַחַד. וְחִזּוֹק
 מְאֹד - כְּמוֹ שֶׁשִּׁנִּינוּ, כְּלִי מְחִזֵּיק
 אַרְבָּעִים סָאָה. וְחִזּוֹק מְאֹד - שְׂאֵין
 לָךְ דְּבַר בַּתּוֹרָה חֲלָשׁ אוֹ שְׁבוּר,
 שֶׁכְּשֶׁתִּסְתַּכֵּל וְתִכְפִּיר אוֹתוֹ, שֶׁלֹּא
 תִּמְצֵא אוֹתוֹ חִזּוֹק כְּפִטִישׁ שֶׁשׁוּבֵר
 סִלְעִים. וְאִם זֶה חֲלָשׁ - זֶה מִמֶּךָ,
 כְּמוֹ שֶׁבְּאַרְוֶה, שֶׁכְּתוּב (דְּבָרִים לב) כִּי
 לֹא דְבַר רַק הוּא, וְאִם רַק הוּא -
 מִמֶּם הוּא. וְעַל זֶה וְחִזּוֹק מְאֹד.

כְּתוּב, (שְׁמוֹת יט) מֹשֶׁה יְדַבֵּר
 וְהָאֱלֹהִים יַעֲנֵנוּ בְּקוֹל. בְּמָקוֹם
 הַזֶּה נִכְלְלוּ דְבָרִים עֲלִיוֹנִים, הָרִי
 פְּרִשְׁוֶה וְהָאֱלֹהִים יַעֲנֵנוּ בְּקוֹל,
 בְּקוֹלוֹ שֶׁל מֹשֶׁה, בְּאוֹתוֹ קוֹל
 שְׂאוּחֵז בּוֹ מֹשֶׁה. כָּאֵן יֵשׁ
 לְהַתְּבוּנָה, שֶׁהָרִי הַפּוֹף הָיָה,
 שֶׁכְּתוּב (ס) וַיְדַבֵּר אֱלֹהִים, וְכָאֵן
 כְּתוּב מֹשֶׁה יְדַבֵּר.

אֲרֵא יֵשׁ אוּמִרִים, מִשׁוּם שֶׁכְּתוּב
 וַיֹּאמְרוּ אֵל מֹשֶׁה דַּבֵּר אֵתָה עִמָּנוּ
 וְנִשְׁמָעָה וְאֵל יְדַבֵּר עִמָּנוּ אֱלֹהִים.
 וְעַל זֶה מֹשֶׁה יְדַבֵּר, וְהָאֱלֹהִים
 יַעֲנֵנוּ. מִשׁוּם שֶׁלֹּא נִמְצָא דְבַר
 בַּתּוֹרָה מִפִּי מֹשֶׁה לְבִדּוֹ, וְזֶהוּ
 שֶׁבְּאַרְוֶה - קָלְלוֹת שֶׁבִּמְשַׁנָּה
 תּוֹרָה, מִשֶׁה מִפִּי עֲצָמוֹ. הִלְלוּ מִפִּי
 הַגְּבוּרָה, וְהִלְלוּ

יֹרֵד מִיבְעֵי לִיָּה. אֲלֵא אוּרִייתָא מִהֵכָא נִפְקָא.
 וּמֵאֲתַר דָּא, דְּאִיְהוּ כֹלְלָא דְכָל שְׂאֵר קָלִין
 אֲתִיְהִיבַת, וְכֵד יִסְתַּכְּלוּן מִלִּי כֹלָא חַד.

וְעַל דָּא, לִוְחֵי קַדְמָאֵי רְשִׁימִין מִהֵאֵי אֲתַר הוּוּ,
 וְדָא הוּא רִזָּא דְמִלָּה דְכְּתִיב, (שְׁמוֹת לב) חֲרוֹת
 עַל הַלּוּחוֹת, אֵל תִּקְרִי חֲרוֹת, אֲלֵא חֲרוֹת,
 חֲרוֹת מִמֶּשׁ, אֲתַר דְכָל חֲרוֹת בֵּיה תִּלְוֵא. וְתָא
 חֲזִי, לִית לָךְ מִלָּה בְּאוּרִייתָא, דְּאִמְרִין פְּלִהוּ
 חֲבָרִיָּא דָּא הֵכִי וְדָא הֵכִי, דְּלֵא אֲזִיל כֹּלָא
 לְאֲתַר חַד, וְלִמְבוּעָא חַד אֲתַכְּנֵשׁ.

הוֹרֵךְ: כְּמָה דְאֲתָּ אֲמַר, (קֹהֶלֶת א) כָּל הַנְּחָלִים
 הוֹלְכִים אֵל הַיָּם. וְכְתִיב (קֹהֶלֶת א) הַכֹּל
 הוֹלֵף אֵל מְקוֹם אַחַד. וְחִזּוֹק מְאֹד, כְּמָה דְתַנִּינָן
 כְּלִי מְחִזֵּיק אַרְבָּעִים סָאָה. וְחִזּוֹק מְאֹד, דְּלִית
 לָךְ מִלָּה בְּאוּרִייתָא חֲלָשָׁא אוֹ תְּבִירָא, דְּכֵד
 תִּסְתַּכֵּל וְתִנְדַּע בֵּיה, דְּלֵא תִשְׁכַּח לָהּ תִּקְיָפָא
 כְּפִטִישָׁא דְמִתְבָּר טִינְרִין. וְאִי אִיְהִי חֲלָשָׁא,
 מִינָךְ הוּא. כְּמָה דְאוּקְמוּהָ, דְכְּתִיב, (דְּבָרִים לב) כִּי
 לֹא דְבַר רַק הוּא, וְאִם רַק הוּא, מִמֶּם אִיְהוּ.
 וְעַל דָּא וְחִזּוֹק מְאֹד. (דף ט"ו ע"א).

כְּתִיב (שְׁמוֹת יט) מֹשֶׁה יְדַבֵּר וְהָאֱלֹהִים יַעֲנֵנוּ
 בְּקוֹל, בְּאֲתַר דָּא אֲתַכְּלוּ מְלִין עֲלֵאִין,
 הָא אוּקְמוּהָ וְהָאֱלֹהִים יַעֲנֵנוּ בְּקוֹל, בְּקוֹלוֹ שֶׁל
 מֹשֶׁה, בֵּיהוּא קוֹל דְּאֲחִיד בֵּיה מֹשֶׁה. הֵכָא
 אִית לְאִסְתַּכְּלָא דְהָא אִפְכָא הוּוּ, דְכְּתִיב (שְׁמוֹת
 ט) וַיְדַבֵּר אֱלֹהִים, וְהֵכָא כְּתִיב מֹשֶׁה יְדַבֵּר.

אֲרֵא אִית דְּאִמְרִי, בְּגִין דְכְּתִיב, (שְׁמוֹת ט) וַיֹּאמְרוּ
 אֵל מֹשֶׁה דַּבֵּר אֵתָה עִמָּנוּ וְנִשְׁמָעָה וְאֵל
 יְדַבֵּר עִמָּנוּ אֱלֹהִים. וְעַל דָּא מֹשֶׁה יְדַבֵּר,
 וְהָאֱלֹהִים יַעֲנֵנוּ. בְּגִין דְּלֵא אֲשַׁתְּכַח מִלָּה
 בְּאוּרִייתָא מִפּוּמָא דְמֹשֶׁה בְּלַחֲדוּדִי, וְדָא הוּא
 דְאוּקְמוּהָ, קָלְלוֹת שֶׁבִּמְשַׁנָּה תּוֹרָה מִשֶׁה מִפִּי
 תּוֹרָה, מִשֶׁה מִפִּי עֲצָמוֹ אֲמַר אוֹתָן. מַעֲצָמוֹ לֹא שִׁנִּינוּ, אֲלֵא מִפִּי

מפי עצמו, מפי אותו קול שאחז בו שנקרא פך. והדבר פה.

ובספר האגדה של בית רב אומרים, אף על גב שתורה נאמרה כלה מפי הגבורה - מפי עצמו של משה כמו כן נאמרה. ומי הוא? כמו קללות שבמשנה תורה. ואחר כך נכללו בגבורה. זהו שכתוב משה ידבר והאלהים יענו בקול. משה ידבר - זה קולו של משה. והאלהים יענו בקול - זו גבורה שמודה לאותו הקול. זהו שכתוב יענו בקול, באותו קול של משה. ועקשו מי שפתח בדברי תורה, (אנחנו נחזיק תודות לו. אמרו נשוב, ומי שפתח) יפתח ויאמר. ישובו.

פתח רבי אבא ואמר, כתיב (ויקרא כב) ובת פהן פי תהיה אלמנה וגרושה וזרע אין לה וגו'. אשרי חלקם של ישראל מכל העמים עובדי עבודה זרה, שהרי לשבא הקדוש ברוך הוא את העולם, לא ברא אותו אלא בשביל ישראל, כדי שיקבלו תורה בהר סיני ויטהרו בכל, וימצאו צדיקים לפניו.

בא ראה, כשהשלים העולם הזה בישראל כמו שלמעלה, ואותו אדם נגען בארץ, ורומו מגיע עד קצה השמים, רצה הקדוש ברוך הוא להשלים (להוציא) את הנשמה הקדושה ממעלה למטה, כדי שיתאחו ויתקשר זה בזה. זהו שכתוב (בראשית ב) ויצר ה' אלהים את האדם עפר מן האדמה וגו', להיות קשור זה בזה, וימצא שלם כמו שלמעלה, וישלים ויתקן עצמו פך.

ומשום כך ברא אותו זכר ונקבה, להיות שלם. ומתי נקרא אדם שלם כמו שלמעלה? בשעה

עצמו אמרן. מעצמו לא תגינן, אלא מפי עצמו, הללו מפי הגבורה. והללו מפי עצמו, מפי ההוא קול דאחיד ביה, דאקרי הכי. ושפיר מלה.

ובספרא דאגדתא דבי רב אמרי, אף על גב דאורייתא מפי הגבורה אתמר כולה, מפי עצמו של משה כמו כן אתמר. ומאי איהו. פגון קללות שבמשנה תורה. ולבתר אתפלילין בגבורה, הדא הוא דכתיב משה ידבר והאלהים יענו בקול. משה ידבר, דא קולו של משה. והאלהים יענו בקול, דא גבורה, דאודי ליה לההוא קלא. הדא הוא דכתיב יענו בקול בההוא קול דמשה. והשתא מאן דפתח במלי דאורייתא, (אין אחרי גודן ליה, אמרו נתיב ופאן דפתח) ליפתח ויימא, יתבו.

פתח רבי אבא ואמר, כתיב (ויקרא כב) ובת פהן פי תהיה אלמנה וגרושה וזרע אין לה וגו', זפאה חולקיהון דישראל מכל עמין עובדי עבודה זרה, דהא קדשא ברוך הוא כד ברא עלמא, לא ברא ליה אלא בגיניהון דישראל, בגין דיקבלון אורייתא בטורא דסיני, ויתדכון בכלא, וישתפחון זפאין קמיה. תא חזי, פד אשתלים האי עלמא בהו בישראל, פגוונא דלעילא, וההוא אדם אתנעיץ בארעא, ורומיה מטי עד צית שממא, בעא קדשא ברוך הוא לאשלמא (כ"א לאשלמא) נשמתא קדישא מעילא לתתא, בגין דיתאחיד ויתקשר דא בדא, הדא הוא דכתיב, (בראשית ב) ויצר יי' אלהים את האדם עפר מן האדמה וגו'. למהוי קשיר דא בדא, וישתפח שלים פגוונא דלעילא, וישלים ויתקן גרמיה הכי.

ובגין כך ברא ליה דבר ונוקבא, למהוי שלים. ואימתי אקרי בר נש שלים

שְׁמֹדוֹג עִם בַּת זֹגוֹ בְּאֶחָדוֹת
וּבְשִׁמְחָה וּבְרִצּוֹן, וַיּוֹצִיא מִמֶּנּוּ
וּמִנְקֻבָּתוֹ בֵּן וּבַת. וְאֵז הוּא אָדָם
שֶׁלֶם כְּמוֹ שְׁלֹמֶעֱלָה, וּמְשָׁלִים
הוּא לְמִטָּה, כְּמוֹ שֶׁהִשֵּׁם הַקְּדוֹשׁ
הַעֲלִיּוֹן, וְאֵז נִקְרָא (תְּקִים) הַשֵּׁם
הַקְּדוֹשׁ הַעֲלִיּוֹן עֲלָיו.

וְאָדָם שֶׁלֹא רוֹצֵה לְהַשְׁלִים אֶת
הַשֵּׁם הַקְּדוֹשׁ לְמִטָּה, טוֹב לוֹ שֶׁלֹא
נִבְרָא, שֶׁהָרִי אֵין לוֹ כָּלֵל חֶלֶק
בְּשֵׁם הַקְּדוֹשׁ. וּכְשִׁיּוֹצֵאת נִשְׁמָתוֹ
מִמֶּנּוּ, לֹא נִאָּחֶזֶת בּוֹ כָּלֵל, שֶׁהָרִי
הַקָּטָן אֶת דְּיוֹקָן רַבּוֹנוֹ עַד
שִׁיתְקַשֵּׁר (שִׁתְּרוֹ) וַיִּתְקַן בְּכֹל.

זֶהוּ שְׁפָתוֹב, (ויקרא כב) וּבַת כֹּהֵן פִּי
תִּהְיֶה אֱלֻמְנָה וּגְרוּשָׁה וְגו'. וּבַת
כֹּהֵן - זֹו הַנִּשְׁמָה הַקְּדוּשָׁה
שֶׁנִּקְרָאת בַּת הַמֶּלֶךְ, שֶׁהָרִי
פְּרֻשָׁה שֶׁהַנִּשְׁמָה הַקְּדוּשָׁה הִיא
מְזוּוּגָה שֶׁל הַמֶּלֶךְ וְהַגְּבִירָה יוֹצֵאת.
וּמִשׁוּם כֵּן, אֵיךְ שֶׁהַגּוֹף שֶׁלְמִטָּה
הוּא מְזַכֵּר וְנִקְבָה, אֵיךְ כֵּן הַנִּשְׁמָה
לְמַעְלָה. כִּי תִהְיֶה אֱלֻמְנָה, מְאוּתוֹ
הַגּוֹף שֶׁהַזְּדוּגָה בּוֹ, וּמִתּוֹ. וּגְרוּשָׁה,
שֶׁגְרָשָׁה מְאוּתוֹ הַחֶלֶק שֶׁל הַשֵּׁם
הַקְּדוֹשׁ. וְכֹל כֵּן לְמָה? מִשׁוּם
שֶׁזָרַע אֵין לָהּ לְהַמְצִיא כְּמוֹ
שֶׁלְמַעְלָה וּלְהַתְקַשֵּׁר בְּשֵׁם
הַקְּדוֹשׁ. וְשָׁבָה אֶל בֵּית אָבִיהָ, מִי
וְשָׁבָה? וְשָׁבָה סִתָּם, לְהַתְמַקֵּן
כְּמוֹ מַקְדָּם. וְאֵז וְשָׁבָה אֶל בֵּית
אָבִיהָ - זֶה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא.
כְּנַעֲוִירִיה - כְּבִרְאשׁוֹנָה. מִלְחָם
אָבִיהָ תֹאכַל - לְהַתְעַנֵּג כְּעַנְג שֶׁל
הַמֶּלֶךְ.

מִבָּאן וְהִלְאָה - (שם) וְכֹל זֶר לֹא
יֹאכַל קֹדֶשׁ. מִי הוּא הַזֶּר? אוֹתוֹ
שֶׁלֹא (כבד) הַקִּים אֶת הַשֵּׁם הַקְּדוֹשׁ
לְמִטָּה וַאֲיֵן לוֹ בּוֹ חֶלֶק. לֹא יֹאכַל
קֹדֶשׁ, אֵין בּוֹ חֶלֶק מִהֶעֱנַג
שֶׁלְמַעְלָה שִׁישׁ בּוֹ אָכִילָה,
שְׁפָתוֹב (שִׁיר) אָכְלוּ רַעִים, אָכִילָה
שֶׁלְמַעְלָה הִיא הֶעֱנַג שֶׁל הַקְּדוֹשׁ
בְּרוּךְ הוּא, וְהֶעֱנַג הַזֶּה שְׂרִי

כְּגוֹוָנָא דְלַעֲיֻלָּא בְּשַׁעְתָּא דְאַזְדוּוּג בְּבַת זֹגִיָה
בְּאֶחָדוֹתָא בְּחִדּוּתָא בְּרַעוּתָא, וַיִּפִּיק מִנִּיהָ
וּמִנוֹקְבִיָה בֵּן וּבַת. וּכְדִין הוּא בַר נָשׁ שְׁלִים
כְּגוֹוָנָא דְלַעֲיֻלָּא, וְאַשְׁלִים הוּא לְתַמָּא, כְּגוֹוָנָא
דְשָׂמָא קַדִּישָׁא עֲלָאָה, וּכְדִין אֲתַקְרִי (כ"א)
אַתְקִים) שְׂמָא קַדִּישָׁא עֲלָאָה עֲלֵיהָ.

וְכַר נָשׁ דְלָא בְעֵי לְאַשְׁלֻמָּא שְׂמָא קַדִּישָׁא
לְתַמָּא, טַב לִיה דְלָא אֲתַבְרִי, דְהָא לִית
לִיה חוּלְקָא כָּלֵל בְּשָׂמָא קַדִּישָׁא. וְכַד נָפִיק
נִשְׁמָתִיהָ מִנִּיהָ, לֹא אֲתַאֲחַדָּא בִיהָ כָּלֵל, דְהָא
אַזְעָרָא דִיוִקְנָא דְמֵאֲרִיָה עַד דְאַתְקַשְׂרָא (כ"א)
דְאַתְתְּקִירָא) וְאַתְתְּקַנַּת בְּכֹלָא.

הָדָא הוּא דְכַתִּיב, (ויקרא כב) וּבַת כֹּהֵן כִּי תִהְיֶה
אֱלֻמְנָה וּגְרוּשָׁה וְגו'. וּבַת כֹּהֵן, דָּא
נִשְׁמָתָא קַדִּישָׁא, דְאַתְקִירִי בְרַתָּא דְמִלְפָּא, דְהָא
אוּקְמוּהָ דְנִשְׁמָתָא קַדִּישָׁא מְזוּוּגָא דְמִלְפָּא
וּמְטְרוּנִיתָא נִפְקַת. וּבְגִינִי כֵן הִיךְ גּוֹפָא דְלְתַמָּא
מְדָכַר וְנוֹקְבָא, אוֹף הָכִי נִשְׁמָתָא לַעֲיֻלָּא. כִּי
תִהְיֶה אֱלֻמְנָה מַהֵהוּא גּוֹפָא דְאַזְדוּוּגַת בִּיהָ,
וּמִית. וּגְרוּשָׁה, דְאַתְתְּרַכַּת מַהֵהוּא חוּלְקָא
דְשָׂמָא קַדִּישָׁא. וְכֹל כֵּן לְמָה, בְּגִין דְזָרַע אֵין
לָהּ לְאַשְׁתַּפְּחָא כְּגוֹוָנָא דְלַעֲיֻלָּא, וְלֹאֲתַקַּשְׂרָא
בְּשָׂמָא קַדִּישָׁא. וְשָׁבָה אֶל בֵּית אָבִיהָ, מָאן
וְשָׁבָה. וְשָׁבָה סִתָּם, לְאַתְתְּקַנָּא כְּמִלְקַדְמִין.
וּכְדִין וְשָׁבָה אֶל בֵּית אָבִיהָ, דָּא קֹדֶשׁא בְּרוּךְ
הוּא. כְּנַעֲוִירִיה: כְּקַדְמִיתָא. מִלְחָם אָבִיהָ
תֹאכַל, לְאַתְעַנְגָּא כְּעַנְגָּא דְמִלְפָּא.

מִבָּאן וְהִלְאָה, (ויקרא כב) וְכֹל זֶר לֹא יֹאכַל קֹדֶשׁ.
מָאן הוּא זֶר. הֵהוּא דְלָא (כ"א אוּקִיר) אוּקִים
שְׂמָא קַדִּישָׁא דְתַמָּא, וְלִית לִיה בִּיה חוּלְקָא.
לֹא יֹאכַל קֹדֶשׁ, לִית בִּיה חוּלְקָא מְעַנְוּגָא
דְלַעֲיֻלָּא דְאִית בִּיה אָכִילָה, דְכַתִּיב, (שִׁיר הַשִּׁירִים
ה') אָכְלוּ רַעִים, אָכִילָה דְלַעֲיֻלָּא, עַנְוּגָא (ד' ק"ז)

ו"ב) דְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא הוֵי, וְהָאִי עֲנוּגָא שְׂרִיא, בְּאַתְר דְשְׂרִיא כַד רִיחָא דְקַרְבְּנָא הוּהּ סְלִיק.

הָא חֲזִי, בְשַׁעְתָּא דְאַשְׁתַּכַּח מְזוּנָא לְתַתָּא, אַשְׁתַּכַּח מְזוּנָא לְעִילָא. לְמַלְפָּא דְאַתְקֵן סְעוּדָתָא דִילִיָּה, וְלֹא אַתְקֵן לְעַבְדוּהִי. כַּד אַתְקֵן לְעַבְדוּהִי, אֲכִיל הוּא סְעוּדָתָא דִילִיָּה, וְאַיְנוּן אֲכִילֵי סְעוּדָתֵיהוּ, הֲדָא הוּא דְכַתִּיב, (שיר השירים ה') אֲכַלְתִּי יַעֲרִי עִם דְּבָשִׁי, דָּא סְעוּדָתָא דְמַלְפָּא. אֲכָלוּ רַעִים שְׁתוּ וְשָׁכְרוּ דוּדִים, דָּא סְעוּדָתָא דִידֵיהוּ מְרִיחָא דְקַרְבְּנָא, כַּד רִיחָא דְקַרְבְּנָא הוּהּ סְלִיק. וּבְגִינֵי כַּף אֲקָרִי רִיחַ נִיחַח לִינִי. רִיחַ לְעַבְדוּהִי. נִיחַח לִינִי. (מאתר דענוגא דעתיקא אשתכח) וְעַל דָּא סְעוּדָתָא דְמַלְפָּא אַתְעַכַּב, בְּגִין סְעוּדָתָא דְעַבְדוּהִי. וּבְגִין כַּף, יִשְׂרָאֵל מְפָרְנָסִי לְאַבְיָהֵן שְׂבִשְׂמִים תַּנְיֵנָן. וּמִסְעוּדָתָא דְמַלְפָּא מָאן אֲכִיל. אֲלֹא אֵינוּן נִשְׁמַתִּין דְצַדִּיקֵינָא.

תו פְּתַח וְאָמַר, (תהלים קלג) הִנֵּה מָה טוֹב וּמָה נְעִים שְׁבַת אַחִים גַּם יַחַד, זַכָּאִין אֵינוּן יִשְׂרָאֵל, דְלֹא יָהֵב לוֹן קְדָשָׁא בְרִיךְ הוּא לְרַבְרַבָּא, אוֹ לְשְׁלִיחָא, אֲלֹא יִשְׂרָאֵל אַחֲדִין בֵּיה, וְהוּא אַחִיד בְּהוּ, וּמַחְבִּיבוּתָא דְלַהוֹן קָרָא לוֹן קְדָשָׁא בְרִיךְ הוּא עַבְדִּין. הֲדָא הוּא דְכַתִּיב, (ויקרא כה) כִּי לִי בְנֵי יִשְׂרָאֵל עַבְדִּי עַבְדֵי הֵם. לְבַתָּר קָרָא לוֹן בְּנִים, הֲדָא הוּא דְכַתִּיב, (דברים יד) בְּנִים אַתֶּם לִי אֱלֹהֵיכֶם. לְבַתָּר קָרָא לוֹן אַחִים, הֲדָא הוּא דְכַתִּיב, (תהלים קכב) לְמַעַן אַחֵי וְרַעֲי וּגְוִי. וּבְגִין דְקָרָא לוֹן אַחִים, בְּעַא לְשׁוּוָּאָה מְדוּרִיָּה בְּהוּ, וְלֹא יַעֲדֵי מַנְיֵיהוּ. כְּדִין פְּתִיב הִנֵּה מָה טוֹב וּמָה נְעִים שְׁבַת אַחִים גַּם יַחַד.

בְּמִקוּם שְׂשׂוּרֵי כְּאֲשׁוּר רִיחַ הַקְרָבָן הִיָּה עוֹלָה.

כָּא רָאָה, בְּשַׁעָה שְׁנַמְצָא מְזוּן לְמִטָּה, נַמְצָא מְזוּן לְמַעְלָה. לְמַלְךְ שְׁתַּמְקֵן אֶת סְעוּדָתוֹ וְלֹא תַמְקֵן לְעַבְדֵּיו. כְּשִׁתַּמְקֵן לְעַבְדֵּיו, הוּא אֲכַל אֶת סְעוּדָתוֹ, וְהֵם אֲכָלוּ אֶת סְעוּדָתָם. זְהוּ שְׂכַתוּב (שם) אֲכַלְתִּי יַעֲרִי עִם דְּבָשִׁי - זוֹ סְעוּדַת הַמֶּלֶךְ. אֲכָלוּ רַעִים שְׁתוּ וְשָׁכְרוּ דוּדִים - זוֹ סְעוּדַת מְרִיחַ הַקְרָבָן, כְּשִׁרִיחַ הַקְרָבָן הִיָּה עוֹלָה, וּמִשׁוּם כַּף נִקְרָא רִיחַ נִיחַח לֵה'. רִיחַ לְעַבְדֵּיו, נִיחַח לֵה'. (ממקום הענג של העתיק נמצא) וְלַכֵּן סְעוּדַת הַמֶּלֶךְ מִתְעַכַּבַת, בְּגַלֵּל סְעוּדָתָם שֶׁל עַבְדֵּיו. וּמִשׁוּם כַּף יִשְׂרָאֵל מְפָרְנָסִים אֶת אַבְיָהֵם שְׂבִשְׂמִים שְׁנֵינוּ. וּמִסְעוּדַת הַמֶּלֶךְ מִי אוֹכֵל? אֲלֹא אוֹתָן נִשְׁמוֹת הַצַּדִּיקִים.

עוֹד פְּתַח וְאָמַר, (תהלים קלא) הִנֵּה מָה טוֹב וּמָה נְעִים שְׁבַת אַחִים גַּם יַחַד. אֲשֶׁרֵיהֶם יִשְׂרָאֵל שְׁלֹא נִתְּן אוֹתָם הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְגִדּוֹל אוֹ לְשְׁלִיחַ, אֲלֹא יִשְׂרָאֵל אַחֲוָים בּוֹ, וְהוּא אַחֲוָי בְּהֵם, וּמַחְבִּיבוּתָם קָרָא לְהֵם הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא עַבְדִּים, זְהוּ שְׂכַתוּב (ויקרא כה) כִּי לִי בְנֵי יִשְׂרָאֵל עַבְדִּים עַבְדֵי הֵם. אַחַר כַּף קָרָא לְהֵם בְּנִים, זְהוּ שְׂכַתוּב בְּנִים אַתֶּם לֵה' אֱלֹהֵיכֶם. אַחַר כַּף קָרָא לְהֵם אַחִים, זְהוּ שְׂכַתוּב לְמַעַן אַחֵי וְרַעֲי וּגְוִי. וּמִשׁוּם שְׁקָרָא לְהֵם אַחִים, רְצָה לְשִׁים אֶת מְדוּרוֹ בְּהֵם וְלֹא יִסוּר מֵהֶם, וְאִזּוּ כְּתוּב הִנֵּה מָה טוֹב וּמָה נְעִים שְׁבַת אַחִים גַּם יַחַד.

וְהַמְנוּרָה הַקְדוֹשָׁה כַּף אָמַר, הִנֵּה מָה טוֹב וּמָה נְעִים וּגְוִי, כְּמוֹ

וּבוֹצִינָא קְדִישָׁא הָכִי אָמַר, הִנֵּה מָה טוֹב וּמָה נְעִים וּגְוִי, כְּמָה דְאַתָּ אָמַר (ויקרא כ) וְאִישׁ אֲשֶׁר יִקַּח אֶת אַחֲוָתוֹ. וּבִסְפָרָא דְרַב יִבְבָּא סְבָא,

שָׁנָאֵמֶר (ויקרא) וְאִישׁ אֲשֶׁר יִקַּח אֶת אַחֵתוֹ. וּבִסְפָרוֹ שֶׁל רֵב יִיבֵא סָבָא, וְאִישׁ - זֶה הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא. אֲשֶׁר יִקַּח אֶת אַחֵתוֹ - זֶה כְּנֻסַת יִשְׂרָאֵל. וְכָל כֶּף לְמָה? חֶסֶד הוּא, חֶסֶד הוּא וְדַאי, וְהָרִי פְּרִשְׁוֶה. לְכֹן, הִנֵּה מֵה טוֹב וּמֵה נְעִים שְׁבַת אַחִים גַּם יַחַד - הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא וּכְנֻסַת יִשְׂרָאֵל. גַּם - לְרִבּוּת יִשְׂרָאֵל שְׁלֵמֻטָּה, כְּמוֹ שְׁאֲמַרְנוּ, שְׁהָרִי בְּשַׁעַה שְׁכָנְסַת יִשְׂרָאֵל (באחדות באחדות) בְּאֶחָדוֹת עִם הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, יִשְׂרָאֵל שְׁלֵמֻטָּה שְׁרוּיִם בְּשִׁמְחָה גַם הֵם עִם הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, וּמִשּׁוּם כֶּף כְּתוּב גַּם יַחַד. וּבִסְפָרוֹ שֶׁל רֵב הַמְּנוּנָא סָבָא, גַּם יַחַד - לְרִבּוּת צְדִיק. בְּהַ, בְּכְנֻסַת יִשְׂרָאֵל, שְׁהֵם זְוִיג אֶחָד, וְהַכֹּל דְּבָר אֶחָד.

וְשִׁנְיָנוּ בְּפִרְשַׁת שְׁמַע יִשְׂרָאֵל ה' אֱלֹהֵינוּ ה' אֶחָד, מֵהוּ אֶחָד? זֶה כְּנֻסַת יִשְׂרָאֵל שְׁאֲחֻזָּה בְּקְדוּשׁ-בְּרוּךְ הוּא. שְׁאֲמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, זְוִיג שֶׁל זָכַר וְיִקְבָּה נִקְרָא אֶחָד. בְּמִקּוֹם שֶׁהִנְקָבָה שׁוּרָה, אֶחָד נִקְרָא. מֵה הַטַּעַם? בְּגַלְל שְׁזָכַר בְּלִי נִקְבָּה נִקְרָא חֲצִי גּוֹף, וְחֲצִי אֵינּוּ אֶחָד. וּכְשִׁמְתַּחֲבָרִים כְּאֶחָד שְׁנֵי חֲצָאֵי גּוֹף, נַעֲשִׂים גּוֹף אֶחָד, וְאִזּוּ נִקְרָא אֶחָד.

וְעַכְשָׁנוּ הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא לֹא נִקְרָא אֶחָד. וְסוּד הַדְּבָר - כְּנֻסַת יִשְׂרָאֵל בְּגִלּוּת, וְהַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא עֲלֶיהָ לְמַעֲלָה לְמַעֲלָה, וְהַזְוִיג נִפְרָד, וְהַשֵּׁם הַקְּדוּשׁ לֹא נִמְצָא שְׁלֵם וְלֹא נִקְרָא אֶחָד. וּמִתִּי נִקְרָא אֶחָד? בְּשַׁעַה שֶׁהִגְבִּירָה תִּמְצָא עִם הַמְלִיךְ וְיִזְדְּוִיגוּ כְּאֶחָד. זֶהוּ שְׁכָתוּב (עובדיה א) וְהִיתָה לְה' הַמְּלוּכָה. מִי הַמְּלוּכָה? זֶה כְּנֻסַת יִשְׂרָאֵל שֶׁהַמְּלוּכּוֹת קְשׁוּרָה בְּהַ, אִזּוּ (זכריה ד) בַּיּוֹם הַהוּא יְהִיֶּה ה' אֶחָד וְשִׁמּוֹ אֶחָד. וְעַל זֶה, הִנֵּה מֵה טוֹב וּמֵה נְעִים שְׁבַת אַחִים גַּם יַחַד.

וְאִישׁ: דָּא קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא. אֲשֶׁר יִקַּח אֶת אַחֵתוֹ: דָּא כְּנֻסַת יִשְׂרָאֵל. וְכָל כֶּף לְמָה. חֶסֶד הוּא, חֶסֶד הוּא וְדַאי, וְהָא אֻקְמוּהָ. וְעַל דָּא הִנֵּה מֵה טוֹב וּמֵה נְעִים שְׁבַת אַחִים גַּם יַחַד, קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא וּכְנֻסַת יִשְׂרָאֵל. גַּם, לְרִבּוּת יִשְׂרָאֵל דְּלִתְתָּא. כְּדָאֲמַרְיָן, דְּהָא בְּשַׁעַתָּא דְּכְנֻסַת יִשְׂרָאֵל (ס"א בְּאֶחָדוֹתָא בְּאֶחָדוֹתָא) בְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, יִשְׂרָאֵל דְּלִתְתָּא שְׁרִיין בְּחֶדְוֹתָא גַם אֵינּוּן בְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. וּבְגִין כֶּף גַּם יַחַד כְּתִיב. וּבִסְפָרָא דְּרֵב הַמְּנוּנָא סָבָא, גַּם יַחַד, לְרִבּוּת צְדִיק. בְּהַ, בְּכְנֻסַת יִשְׂרָאֵל, דְּאֵינּוּן זְוִיגָא חַד, וְכֹלָא מְלָה חַד.

וְתַנְיָן בְּפִרְשַׁתָּא דְּשְׁמַע יִשְׂרָאֵל יי' אֱלֹהֵינוּ יי' אֶחָד, מֵהוּ אֶחָד. דָּא כְּנֻסַת יִשְׂרָאֵל דְּאֶחָד בִּיהַ בְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. דְּאָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, זְוִיגָא דְּדָכַר וְנוֹקְבָא אֶקְרִי אֶחָד. בְּאֶתֶר דְּנוֹקְבָא שְׁרִיא, אֶחָד אֶקְרִי. מְאִי טַעְמָא. בְּגִין דְּדָכַר בְּלֹא נוֹקְבָא פְּלַג גּוֹפָא אֶקְרִי, וּפְלַג לֹאוּ הוּא חַד. וְכַד מִתְחַבְּרִין כְּחֶדָא תְּרִי פְּלַגֵּי גּוֹפָא, אֶתְעַבִּידוּ חַד גּוֹפָא, וּכְדִין אֶקְרִי אֶחָד.

וְהַשְׁתָּא קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא לֹא אֶקְרִי אֶחָד. וְרִזָּא דְּמְלָה, כְּנֻסַת יִשְׂרָאֵל בְּגִלּוּתָא, וְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא סְלִיק לְעִילָא לְעִילָא, וְזְוִיגָא אֶתְפָּרַשׁ, וְשְׁמָא קְדִישָׁא לֹא אֶשְׁתַּכַּח שְׁלִים, וְאֶחָד לֹא אֶקְרִי. וְאִימְתִי יִתְקַרִי אֶחָד, בְּשַׁעַתָּא דְּמִטְרוּנִיתָא תִּשְׁתַּכַּח בִּיהַ בְּמִלְכָא, וְיִזְדְּוִיגוּן כְּחֶדָא. הָדָא הוּא דְּכָתִיב, (עובדיה א) וְהִיתָה לִיְי' הַמְּלוּכָה. מֵאֵן מְלוּכָה. דָּא כְּנֻסַת יִשְׂרָאֵל, דְּמְלָכוּ בְּהַ אֶתְקַשְׁר, כְּדִין (זכריה ד) בַּיּוֹם הַהוּא יְהִיֶּה יי' אֶחָד וְשִׁמּוֹ אֶחָד. וְעַל דָּא, הִנֵּה מֵה טוֹב וּמֵה נְעִים שְׁבַת אַחִים גַּם יַחַד.

בְּשֵׁמֶן הַטּוֹב עַל הָרֹאשׁ. (תהלים קלג) **מֵאֵן שֵׁמֶן הַטּוֹב.** דָּא מְשַׁח רְבוּת קְדָשָׁא, דְּנִגְיָד וְנִפְיָק מֵעֲתִיקָא קְדִישָׁא, דְּאִשְׁתַּכַּח בְּהֵוֹא נְהָר עֲלָאָה, דְּיִנְקָא לְבָנִין, לְאִדְלָקָא בּוֹצִינִין, וְהֵוֹא מְשַׁח נִגְיָד בְּרִישָׁא דְּמַלְכָּא, וּמְרִישִׁיה לִיקִירוּ דְּדִיקָנָא קְדִישָׁא, וּמִתְמָן נִגְיָד לְכָל אֵינוֹן לְבוּשֵׁי יְקָר דְּמַלְכָּא אֲתַלְבֵּשׁ בְּהוּ. הֵדָא הוּא דְּכִתְיֵב שְׁיֹרֵד עַל פִּי מְדוּתָיו. עַל פִּי מְדוּתָיו מִמֶּשׁ, וְאֵלִין אֵינוֹן פְּתָרֵי מַלְכָּא דְּשְׁמִיה קְדִישָׁא אֲשֶׁתַּכַּח בְּהוּ.

בְּשֵׁמֶן הַטּוֹב עַל הָרֹאשׁ. מִי שֵׁמֶן הַטּוֹב? זֶה שֵׁמֶן מְשַׁחַת קְדוּשׁ שְׁוֹפֵעַ וְיוֹצֵא מִהַעֲתִיק הַקְּדוּשׁ שְׁנִמְצָא בְּאוֹתוֹ נְהָר עֲלִיוֹן, שְׁמִינִיק אֶת הַבְּנִים לְהַדְלִיק מְנוֹרוֹת, וְאוֹתוֹ שֵׁמֶן שׁוֹפֵעַ עַל רֹאשׁ הַמֶּלֶךְ, וּמְרִישׁוֹ לְכַבֹּד שֶׁל הַזֶּקֶן הַקְּדוּשׁ, וּמִשָּׁם שׁוֹפֵעַ לְכָל אוֹתָם לְבוּשֵׁי כְבוֹד שְׁהַמְלִךְ מִתְלַבֵּשׁ בָּהֶם. זֶהוּ שְׁכֹתוֹב שְׁיֹרֵד עַל פִּי מְדוּתָיו. עַל פִּי מְדוּתָיו מִמֶּשׁ, וְאֵלוֹ הֵם כְּתָרֵי הַמֶּלֶךְ שֶׁהֵשֵׁם הַקְּדוּשׁ נִמְצָא בָּהֶם.

הָא חֲזִי, פֶּל נִגְיָדוֹ, וְכָל חִידוֹ דְּעֲלָמִין, לָא נַחֲתִית לְבִרְכָא, אָלָא עַל יְדָא דְּאֵלִין פְּתָרִין קְדִישִׁין, דְּאֵינוֹן שְׁמָא דְּמַלְכָּא קְדִישָׁא, וּבִגְיָן כְּףֵי שְׁיֹרֵד עַל פִּי מְדוּתָיו. עַל פִּי מְדוּתָיו וְדָא כְּמָה דְּאֵת אֲמָר (במדבר ד) עַל פִּי אֲהָרָן וּבְנָיו תְּהִיָּה. כְּףֵי עַל פִּי מְדוּתָיו, נַחֲתִית וְנִגְיָד לְכָלֵּהוּ עֲלָמִין, לְאִשְׁתַּפְּחָא בְּרַכָּאן לְכָלָא. וְתָא חֲזִי, הָאִי שֵׁמֶן (דף פ' ע"א) טוֹב לָא זְמִין, עַד הֵוֹא זְמָנָא דְּפוּלְחָנָא דְּלִתְתָא הָוֵה סְלִיק, וְאִתְעַרְעַן דָּא בְּדָא, הֵדָא הוּא דְּכִתְיֵב, (משלי כו) שֵׁמֶן וּקְטוֹרֶת יִשְׁמַח לָב. שֵׁמֶן לְעִילָא, וּקְטוֹרֶת לְתִתָּא, כְּדִין הוּא חֲדוּתָא דְּכָלָא. רַבִּי אֲחָא וְרַבִּי יְהוּדָה זְקִיפוּ יָדִין, וְאוּדוּ לְרַבִּי אַבָּא.

בָּא רָאָה, כָּל הַשְּׁפֵעַ וְכָל שְׁמַחַת הַעוֹלָמוֹת לֹא יוֹרְדִים לְבִרְךְ אֱלָא עַל יְדֵי הַכְּתָרִים הַקְּדוּשִׁים הַלְלוּ, שֶׁהֵם שְׁמוֹ שֶׁל הַמֶּלֶךְ הַקְּדוּשׁ, וּמִשׁוֹם כְּףֵי שְׁיֹרֵד עַל פִּי מְדוּתָיו. עַל פִּי מְדוּתָיו וְדָא, כְּמוֹ שְׁנֵאמַר (במדבר ד) עַל פִּי אֲהָרָן וּבְנָיו תְּהִיָּה. כְּףֵי עַל פִּי מְדוּתָיו יוֹרֵד וּמִשְׁפִּיעַ לְכָל הַעוֹלָמוֹת, לְהַמְצִיא בְּרָכוֹת לְכָלֶם. וְבָא רָאָה, הַשֵּׁמֶן הַטּוֹב הַזֶּה אֵינוֹ זְמִין, עַד אוֹתוֹ זְמַן שֶׁהַעֲבוּדָה שְׁלֵמָטָה הֵיחָה עוֹלָה וּנְפִגְשִׁים זֶה בְּזֶה. זֶהוּ שְׁכֹתוֹב (משלי כו) שֵׁמֶן וּקְטוֹרֶת יִשְׁמַח לָב. שֵׁמֶן לְמַעְלָה וּקְטוֹרֶת לְמַטָּה, אֲזִי זוֹ שְׁמַחַת הַכָּל. רַבִּי אֲחָא וְרַבִּי יְהוּדָה זְקִיפוּ יָדֵיכֶם, וְהוֹדוּ לְרַבִּי אַבָּא.

רַבִּי אֲחָא פְּתַח, (בראשית כ) וַיִּבֹא אֱלֹהִים אֶל אַבְיִמֶלֶךְ בַּחֲלוֹם הַלְּיָלָה, וַיְכַתֵּב וַיֹּאמֶר אֵלָיו הָאֱלֹהִים בַּחֲלוֹם גַּם אֲנֹכִי יַדְעֲתִי כִּי בַתָּם לְכַבֵּד עֲשִׂיתָ זֹאת. הָאִי וַיִּבֹא אֱלֹהִים אֶל אַבְיִמֶלֶךְ, מָאִי שְׁנָא בְּאוֹמוֹת הָעוֹלָם, וַיִּבֹא אֱלֹהִים, וְלִישְׁרָאֵל לָא. (אלא דא הוּא נְרָא דְּאֱלֹהִים אֲחֵרִים

רַבִּי אֲחָא פְּתַח, (בראשית כ) וַיִּבֹא אֱלֹהִים אֶל אַבְיִמֶלֶךְ בַּחֲלוֹם הַלְּיָלָה, וַיְכַתֵּב וַיֹּאמֶר אֵלָיו הָאֱלֹהִים בַּחֲלוֹם גַּם אֲנֹכִי יַדְעֲתִי זֵדְעִיתִי כִּי בַתָּם לְכַבֵּד עֲשִׂיתָ זֹאת. וַיִּבֹא אֱלֹהִים אֶל אַבְיִמֶלֶךְ הַזֶּה, מֵהַ שְׁנָא בְּאוֹמוֹת הָעוֹלָם וַיִּבֹא אֱלֹהִים, וְלִישְׁרָאֵל לָא? (אלא דהוּא סוּד

וְאִית לָךְ לְמַנְעֵי דְּשִׁמְא וְקוֹדֵשָׁא בְּרִיךְ הוּא (ישעיה נ"ז) רַם וְנִשְׂא שׁוֹכֵן עַד וְקְדוּשׁ שְׁמוֹ וְהוּא בְּלַחוּדֵי מַלְכָּא עַל כָּל מַח דְּאִשְׁתַּכַּח בֵּין לְעִילָא בֵּין לְתִתָּא וְחִבְלָא קְדִישָׁא דִּלְיָה בְּאִמְצַעֵיהָ אִתְמַנְן וְסַחְרָנִיָּה אִית שְׁבַעִין כְּתָרִין וּמְנַחוּן אֲתַמְשְׁבוּ ע' דְּכַרְבִּין וְאִתְמַנְן עַל ע' עֲמִין דְּעֲלָמָא לְמַתְּוִי כָּל סַר וְסַר שְׁלִים עַל עֲמִיָּה וְעַל אֲרַעִיָּה. וְקוֹדֵשָׁא בְּרִיךְ הוּא יִתְב לִישְׁרָאֵל נְרָא דְּשְׁמִיָּה בְּלַחוּדִיהוֹן

שֶׁל אֱלֹהִים אֲחֵרִים. וְהֵ שֶׁ לָךְ לְדַעַת שֶׁהֵשֵׁם שֶׁל הַקְּדוּשׁ בְּרִיךְ הוּא (ישעיה נז) רַם וְנִשְׂא שְׁכֵן עַד וְקְדוּשׁ שְׁמוֹ, וְהוּא לְבָדוּ מֶלֶךְ עַל כָּל מַה שְׁנִמְצָא. בֵּין לְמַעְלָה בֵּין לְמַטָּה, וְהֵיחָל בְּהַקְּדוּשׁ שְׁלֹ בְּאִמְצַע נַתְקוּ, וְסִבִּיבוּ יֵשׁ בַּעֲבִים כְּתָרִים, וּמַחֵם

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופזר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראוי. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמו הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למודים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' סב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבודו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיד מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעַלְמֵי עָלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִידָהּ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבַּחְתָּא וְנַחְמְתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי בְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיִּשְׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהֵא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלֵינוּ. וַיְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֵינוּ. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצַל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֲדָנָיו יִשְׁקֵהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיְלֻוּהּ אֱלֹוֵי
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנִאֲמַר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תְּנוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מַעֲשֵׂיהָ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהֵא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְּלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֵיהָ. וַיְלֻוּהּ אֱלֹוֵי
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנִאֲמַר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכך הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכנתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחובט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכך הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכנתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחובט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

ספר

תיקוני זהר

המחולק

ל-354 ימות השנה

ספר

תיקוני
זהר

המחולק

ל-354 ימות השנה